

Народжуючи, нам відкривають жили.
Мами клопочуться коло дітей —
(прагнуть зарятувати),
батьки, вірять, що й безнадійно хворі
нащадки проклигають десятки літ,
а ми, ілюструючи безсмертя
отця і матері,
чуємо, як з-під наших ніг виповзає земля.
Вона обертається, як гулка велетенська
куля, обчовгуючи кожного з нас, як
ножі на точилі.
Кінь прагнув скинути вершника,
що зродився з його біги.
Вершник пробив йому черепну коробку,
висмоктав мозок, виїв очі,
потім ізгриз голову. Коня виставало
надовго: ноги так само поживні, як
круп і шия. Зголоднілий вершник
сидить на гулкому серці, але вгризти
його не може. Натерпіле серце
розбухає, як квітка Апокаліпсису.
Розпукла, вона обранює сутінь
душ і відкриває жили.
Безшкіра земля, безшкірі вершники.